

Αγαπημένα μου παιδιά,

Με αφορμή το θέατρο που γράψαμε, σκηνοθετήσαμε και θα παρουσιάσουμε, σας ετοίμασα μία επιστολή, που θα ήθελα να διαβάσετε και να την κρατήσετε. Ελπίζω να σας βοηθήσει...

Ήθελα απλά να σας πω ότι είστε μέρος της ιστορίας, εσείς εκείνη την ώρα υποδύεστε έναν ρόλο και ο ρόλος περιμένει από εσάς να τον αποδώσετε πειστικά και με ζωντάνια.

Οι θεατές της παράστασής σας και οι ακροατές της εκπομπής σας είναι εκεί και περιμένουν να καταλάβουν τι θέλει να πει ο ρόλος σας. Είναι εκεί για να προβληματιστούν. Όχι γενικά. Από εσάς! Εσείς έχετε τη δύναμη να εμπνεύσετε.

Πώς;

Μα μόνο αν απολαύσετε τον ρόλο σας. Είναι η στιγμή σας. Ποτέ ξανά δε θα πείτε αυτά τα λόγια. Ίσως όμως να είναι μία αρχή όλο αυτό... Να ανακαλύψετε κάποιες πτυχές του εαυτού σας. Εκφραστείτε, είστε στον ρόλο σας. Κάποιος ήρωας από παλιά, έγινε τώρα πια απλά ένας ρόλος. Θα τον ζωντανέψετε τον ήρωα; Σκεφτείτε ότι βρίσκεται κάπου εκεί στη γωνία, σας βλέπει και σας ακούει... Θα ήθελε πολύ να εμφανιστεί, αλλά αυτό μπορεί να το κάνει μόνο μέσα από εσάς. Δώστε του ζωή, λοιπόν. Δεν υπάρχει ντροπή σε αυτό. Το κάνετε για χάρη του.

Εσείς είστε τα παιδιά εκείνης της εποχής. Εσείς είστε οι νέοι και οι νέες που άκουγαν στα κρυφά ραδιόφωνο. Φανταστείτε πόση αγωνία είχαν, τι τρόπο είχαν μην τους πάρει χαμπάρι κανένας. Αυτά τα παιδιά πεινούσαν τότε. Απολάμβαναν ακόμα και μία σουπτα με παξιμάδι, ήταν ευτυχισμένα όταν γύριζαν σπίτι ανακουφισμένα και έβρισκαν τη μαμά τους... Αχ, η μαμά τους βρισκόταν εκεί κι αυτή τη φορά! Δεν είχαν μπει Γερμανοί στο σπίτι, ευτυχώς! Η μαμά, από την αγάπη και μόνο, έβρισκε τρόπο να ταΐσει τα παιδιά της και την πολυαγαπημένη της ορφανή ανιψιά.

Εσείς την παρακούγατε, αλλά ήταν για καλό. Ήσασταν ατρόμητοι, βέβαια. Παιδιά, θα πεις... Φοβούνται τα παιδιά; Όλα νομίζουν είναι παιχνιδάκι. Να σας πω, είναι καλή η αθωότητα. Μας προστατεύει από το περιβάλλον μας. Ζήστε την αγωνία των παιδιών εκείνων... Ήταν όμως και παιδιά... Έκαναν και πλάκες, αστεία! Ποτέ δε σταμάτησαν! Ήταν παιδιά!

Ποιος τους μαρτυρούσε άραγε; Ποιος ήταν αυτός; Γιατί το έκανε; Γιατί; Το ραδιόφωνο, η συντροφιά σας, σας ζωντάνευε ιστορίες από τον πόλεμο. Τους άντρες να μιλούν μεταξύ τους όταν ετοιμάζονται να πάνε στον πόλεμο και δεν ξέρουν αν θα ξαναδούν την οικογένειά τους. Τις γυναίκες της Ηπείρου, που αψηφούσαν τους κινδύνους και τις απειλές και βιάζαν τον δρόμο τον δύσκολο... Συμμετείχαν κι αυτές στη μάχη, με τον δικό τους τρόπο. Δίσταζαν καμιά φορά, μα ήταν τόσο τολμηρές στο τέλος. Είχαν φώτιση.

Εσείς όλα αυτά τα ακούγατε στο ραδιόφωνο. Δεν υπήρχε τηλεόραση για να έχετε τις εικόνες... Αυτή η μαγική συσκευή σας έβαζε τη φαντασία να δουλέψει, τα βλέπατε μπροστά σας! Σαν ένα όνειρο...

Είστε μέρος της σκηνής, μην το ξεχνάτε... Δεν είστε κρυμμένοι, είναι αυτά που έχετε στο μυαλό σας... και ήταν τόσο δυνατή η σκέψη σας, που όλοι μαζί έτσι καθισμένοι στο ήσυχο εγκαταλελειμμένο σπίτι, σιωπούσατε και παρακολουθούσατε λες και διαδραματίζονταν ακριβώς μπροστά σας!

Ο Γιώργος Θαλάσσης; Ποιος ήταν άραγε αυτό το παιδί φάντασμα; Που έμεινε ορφανό ξαφνικά μία μέρα, καθώς βομβαρδίστηκε το σπίτι του από τη γερμανική αεροπορία; Έγινε αγρίμι αυτό το παιδί. Έκανε Αντίσταση... Ενέπνευσε πολλούς συνομήλικους! Δεν είχε τίποτα να χάσει περισσότερο, άλλωστε τα είχε χάσει όλα! Είναι σαν να πήρε τριπλή δύναμη μέσα του... Της μαμάς, του μπαμπά και τη δική του. Σαν να τον φύλαγε και κάτι... δεν ήταν ποτέ μόνος του. Πόσα κατορθώματα έκανε... Δε φαντάζεστε! Εκεί, σε αυτό το σπίτι που φτιάξατε στη σκηνή, βρισκόταν νύχτες ατελείωτες να γράφει τα γράμματα στη γραφομηχανή... Έτσι έμεινε η γραφομηχανή, από τότε! Που έγραψε αυτό το γράμμα, ήξερε μέσα του ότι κάποια παιδιά θα το πάρουν και θα το διαβάσουν.. Δε θα σας εμφανιζόταν αρχικά... Στο τέλος, όμως... Είδατε...

Η δασκάλα σας